

Η γραπτή απόδοση της κοινοβουλευτικής απάντησης του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης **Αντώνη Μανιτάκη** στην Επίκαιρη Ερώτηση του βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ-Ε.Κ.Μ. **Τάσου Κουράκη**, με θέμα την «τροποποίηση του νόμου 4093/12 ώστε να μην τίθενται αυτοδικαίως σε αργία οι υπάλληλοι και οι καθηγητές που απλώς παραπέμφθηκαν αμετακλήτως ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου για πλημμελήματα».

«Ας ξεκινήσουμε από μία κοινή παραδοχή: Υποθέτω ότι δέχεσθε ότι όσοι ασκούν δημόσια αξιώματα ή καθήκοντα οφείλουν με τη συμπεριφορά τους να τιμούν τον θεσμό που υπηρετούν. Οι φορείς των θεσμών υπάρχουν και λειτουργούν χάριν του θεσμού και φροντίζουν για το κύρος και το συμφέρον του.

Σε περιόδους κρίσης, βαθείας και παρατεταμένης, θεσμών και αξιών, όπως αυτή που διανύουμε, η προστασία του κύρους των θεσμών ή η διαφύλαξη του συμφέροντος της υπηρεσίας είναι και πρέπει να είναι το κύριο, το βασικό μέλημα όσων ασκούν δημόσιο λειτουργήμα, και το δικό σας και το δικό μας. Κρινόμαστε κάθε μέρα και γινόμαστε συχνά πολύ συχνά θύματα άδικων, βρώμικων ή συκοφαντικών επιθέσεων, δόλιων κατηγοριών. Πιστεύω ότι αυτό συμβαίνει και στο περιστατικό που αναφέρεστε.

Όταν όμως η δικαστική εξουσία μετά από ανάκριση, παραπέμπει αμετάκλητα σε δίκη με σοβαρή κατηγορία ένα δημόσιο λειτουργό - μπορεί δικαίως μπορεί αδίκως, αυτό θα το κρίνει το δικαστήριο - πιστεύετε αλήθεια ότι ο παραπεμπόμενος από την δικαστική αρχή υπάλληλος εξακολουθεί να έχει και να διατηρεί το απαιτούμενο από το αξίωμα κύρος για να ασκεί να καθήκοντά του; Και ότι ο αδίκως ή και αθώς κατά τον ίδιο ή σύμφωνα με τους συνεργάτες του αξιωματούχος μπορεί να παραμείνει στην υπηρεσία αγνοώντας την αμετάκλητη δικαστική «κατηγορία»; Πιστεύετε αλήθεια ότι η παραμονή του δεν βλάπτει, δεν θίγει το συμφέρον της υπηρεσίας και το κύρος του θεσμού; Δεν είναι πιο σωστό, πιο πρόπον για το καλό της υπηρεσίας αλλά και του ίδιου του αμετακλήτως κατηγορουμένου να

απόσχει για ένα διάστημα προσωρινά από τα καθήκοντά του; Για να μη δώσει λαβή σε σχόλια ή βλέμματα επικριτικά που βλέπουν το θεσμό και θίγουν την αξιοπρέπειά του;

Για την διαφύλαξη ακριβώς του συμφέροντος της υπηρεσίας και του κύρους του θεσμού και μόνον για τον λόγο αυτό προβλέφτηκε στην νομοθεσία όλων των χωρών της Ευρώπης και σε μας στον κώδικα δημοσίων υπαλλήλων, τόσο ο θεσμός της αυτοδίκαιης αργίας όσο και της δυνητικής. Δεν τον εφεύρε πάντως ο νόμος 4093/2013, όπως εσφαλμένα και παραπλανητικά λέγεται. Υπήρχε τουλάχιστον από το 1951 και μάλιστα ο θεσμός της αυτοδίκαιης αργίας αφορούσε ορισμένα σοβαρά αδικήματα όπως της κλοπής, της απάτης, της εκβίασης, της πλαστογραφίας, της καταπίεσης, της απιστίας περί την υπηρεσία, τα εγκλήματα κατά της γενετήσιας ελευθερίας και τα εγκλήματα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής. Άρα η κριτική που ασκείται γενικά στον θεσμό της αυτοδίκαιης αργίας αυτή αφορά, έτσι όπως γίνεται, ένα θεσμό που ισχύει τώρα και δεκαετίες και δεν περιορίζεται μόνον στα συγκεκριμένα αδικήματα της απιστίας περί την υπηρεσία για την οποία και μόνον απ' ό,τι φαίνεται ενδιαφέρεσθε.

Η προστασία πάντως του κύρους του θεσμού και η διαφύλαξη της καλής λειτουργίας του από τους υπαλλήλους του, που πρέπει να εμπνέουν σεβασμό και εμπιστοσύνη με την άμεμπτη συμπεριφορά τους, επιβάλλει την προσωρινή αποχή του διωκόμενου από τα καθήκοντά του, μέχρι την οριστική εκδίκαση της υπόθεσης και τη δικαίωσή του ή την καταδίκη του.

Δεν θα χάσω χρόνο για να υπερασπιστώ την συνταγματικότητα ή τη συμβατότητα της αργίας με τη Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων. Όσοι φροντίζουν να μελετούν ή να πληροφορούνται, πριν κατακρίνουν, την σχετική νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου και του Συμβουλίου της Επικρατείας, θα είχαν μάθει ότι το τεκμήριο της αθωότητας δεν αντιτάσσεται κατά διοικητικής πράξης αλλά μόνον κατά δικαστικών. Και η αργία ως διοικητικό μέτρο προσωρινής αποχής από την υπηρεσίας για το συμφέρον της ίδιας δεν προδικάζει ούτε δικάζει ούτε κρίνει, ούτε αθώνει ούτε καταδικάζει. Αποτελεί ένα προσωρινό διοικητικό μέτρο που υπόκειται σε όλα τα ένδικα μέσα ελέγχου της νομιμότητας μιας διοικητικής πράξης.

ΔΕΥΤΕΡΟΛΟΓΙΑ

Ο αδίκως καταδιωκόμενος υπάλληλος, αυτός που πιστεύει ότι αδίκως διώκεται και είναι αθώος, έχει κάθε συμφέρον και δικαιούται να ζητήσει την αναστολή του μέτρου της αργίας. Δικαιούται να προασπίσει την αξιοπρέπεία του και την αθωότητά του. Ο νόμος 4093 πρόβλεψε ρητά τη δυνατότητα αναστολής του μέτρου όταν οι περιστάσεις το δικαιολογούν. Το αρμόδιο για τον διορισμό του υπαλλήλου όργανο, μπορεί μετά από γνωμοδότηση του πειθαρχικού συμβουλίου ή και ο ίδιος ο διωκόμενος υπάλληλος να ζητήσει οποτεδήποτε, με βάση τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπόθεσης, ότι δεν είναι αναγκαία η συνέχιση της αργίας και έτσι να διαταχθεί η αναστολή της και η επάνοδος του υπαλλήλου στα καθήκοντά του.

Στο νόμο διασφαλίζεται ρητά η δυνατότητα αναστολής της αργίας, ύστερα από αίτημα του αρμόδιου για το διορισμό του υπαλλήλου οργάνου και σχετική γνωμοδότηση του πειθαρχικού συμβουλίου, ή ύστερα από αίτημα του ίδιου του Υπαλλήλου εφόσον υπάρχουν λόγοι που καθιστούν αναγκαία τη μη συνέχιση της αργίας.

Γιατί κύριε Κουράκη δεν συστήνετε, εφόσον τόσο νοιάζεστε για τον θεσμό του Πρύτανη και για τον φορέα του θεσμού, στον συγκεκριμένο φορέα να απευθυνθεί στον πειθαρχικό προϊστάμενο του, τον Υπουργό Παιδείας, να πράξει τα δέοντα και απευθύνεστε σε μένα τον Υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης; Φοβάμαι ότι το κάνετε μόνον για λόγους αντιπολιτευτικούς ή και προσωπικούς και όχι γιατί κήδεστε του θεσμού. Η δικαστική αρχή έκρινε και κατέκρινε τον διωκόμενο υπάλληλο και όχι ο νόμος που τον έθεσε σε αγία.

Θα τελειώσω με ένα τελευταίο επιχείρημα: Ισχυρίζεστε ότι ο υπάλληλος που αδίκως διώκεται δικαιούται να επανέλθει στην υπηρεσία του. Ποιος θα το κρίνει; Φυσικά ούτε εσείς ούτε εγώ. Θα τον κρίνει ο φυσικός του δικαστής. Ποιος είναι αυτός; Μα το πειθαρχικό συμβούλιο. Γιατί δεν συστήνετε στο συγκεκριμένο φορέα ή υπάλληλο να προσφύγει στον φυσικό του δικαστή, στο πειθαρχικό συμβούλιο της υπηρεσίας του, για να ζητήσει να δικαστεί και να αθωωθεί το συντομότερο δυνατόν; Γιατί δεν ζητά ο ίδιος από την προϊσταμένη πειθαρχική αρχή ή και από το ίδιο το πειθαρχικό

συμβούλιο την επίσπευση της εκδίκασης της υπόθεσής του ή την αναστολή της αργίας, ώστε να επανέλθει πάλλευκος στα καθήκοντά του; Ο υπάλληλος κατηγορείται από την ποινική δικαιοσύνη για ποινικά αδικήματα. Η πειθαρχική διαδικασία είναι ωστόσο αυτοτελής και ανεξάρτητη από την ποινική δίκη. Η ποινική δίκη δεν αναστέλλει την πειθαρχική διαδικασία. Μπορεί και πρέπει να κινείται πριν από την ποινική και να κινείται άμεσα.

Στην πράξη δυστυχώς - και αυτό πρέπει να καυτηριαστεί - πρέπει να επικριθούν τα πειθαρχικά όργανα ή και τα πειθαρχικά συμβούλια από ευθυνοφοβία. Δεν επιλαμβάνονται της πειθαρχικής διαδικασίας, περιμένοντας – κακώς - την έκβαση της ποινικής διαδικασίας. Αγνοώντας έτσι ότι, άλλο πράγμα είναι η ποινική διαδικασία και το ποινικό αδίκημα και άλλο το πειθαρχικό. Η ίδια συμπεριφορά μπορεί να συνιστά πειθαρχικό αδίκημα και να μην είναι ποινικό ή και το αντίστροφο, το ποινικό αδίκημα να μην είναι πειθαρχικό. Το πειθαρχικό όργανο μπορεί να κρίνει διαφορετικά και να αθώσει πειθαρχικά τον ποινικά διωκόμενο υπάλληλο και να αρθεί έτσι η αργία και να επανέλθει ο αθώος υπάλληλος στα καθήκοντά του. Ο υπάλληλος έχει συμφέρον να κινηθεί άμεσα η πειθαρχική διαδικασία και να οδηγηθεί σε πειθαρχική κρίση, με όλες τις συνέπειες που αυτή η κρίση έχει για την θέση του σε αργία. Μάλιστα, όταν υπάλληλος παραπέμπεται για πειθαρχικό παράπτωμα, για το οποίο έχει επιβληθεί αυτοδίκαιη αργία, δικαιούται να ζητήσει, με αίτησή του στο πειθαρχικό συμβούλιο, την επίσπευση την εκδίκασης.

Και σας διαβεβαιώνω ότι τα πειθαρχικά συμβούλια υπάρχουν και άρχισαν να λειτουργούν. Να ζητήσουμε ή καλύτερα να απαιτήσουμε να λειτουργούν για το κύρος των θεσμών, που τόσο το έχουμε ανάγκη κύριε βουλευτά και για τη αξιοπρέπεια των αδίκως διωκόμενων.

Θεσμοί υπάρχουν ακόμη κύριε Κουράκη στον τόπο αυτό, τώρα και αιώνες, και Κοινοβούλιο και κράτος δικαίου και πρέπει να καμαρώνουμε γι' αυτούς, αρκεί να τους σεβόμαστε και να τους προασπιζόμαστε και να τους διαφυλάττουμε ως κόρη οφθαλμού και να φροντίζουμε να μη τους διασύρουμε ή να μη τους βλάπτουμε με την άφρονα, την απρεπή ή την πειθαρχικά και ποινικά υπόλογη συμπεριφορά μας. Σε μας τους άρχοντες, στους φορείς των αξιωμάτων, εναπόκειται η βαρεία ευθύνη, το δυσβάστακτο βάρος, να προστατεύουμε τους θεσμούς και επί θυσία ακόμη και του κακού, του αδύναμου εαυτού

μας, αν χρειαστεί. Ακόμη και όταν είμαστε αθώοι και αδίκως διωκόμαστε ακόμη και όταν ξέρουμε ότι είμαστε θύματα συκοφαντίας, «η γυνή του καίσαρος δεν αρκεί να είναι τίμια πρέπει και να φαίνεται τίμια».